

Arrest

**nr. 108 590 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 december 2010 een aanvraag in tot afgifte van de verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij legt hierbij onder meer bewijzen van tewerkstelling in Nederland voor. Op 4 juni 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 april 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 10 april 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van 42bis en 42septies, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [B. H., M.], Nationaliteit :Nederland, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 18/12/2010 en verkreeg op 04/06/2011 de E-kaart. Betrokkene bewees sedert 09/10/2000 in dienst te zijn van een Nederlandse werkgever, er sinds 22/10/2001 een contract van onbepaalde duur te hebben en over voldoende bestaansmiddelen te beschikken uit die tewerkstelling. Gezien de stabiele aard van de tewerkstelling en het bedrag voldoende was, werd het verblijfsrecht van betrokkene probleemloos toegestaan. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat betrokkene op 05/12/2012 werd verzocht nieuwe stavingsdocumenten voor te leggen, van zijn huidige activiteiten en/of bestaansmiddelen. Betrokkene legde daarop een trajectovereenkomst voor (opgemaakt op 07/11/2012, alsook bankuittreksels waaruit blijkt dat hij maandelijks werkloosheidsuitkering geniet (de maanden maart tot oktober 2012 werden voorgelegd).

Aan de hand van de voorgelegde documenten moet heden worden vastgesteld dat betrokkene eigenlijk al niet meer was tewerkgesteld in Nederland in april 2011. Betrokkene blijkt immers in april 2011, 3 dagen in België gewerkt te hebben. Concreet wil dit zeggen dat, op het ogenblik dat de aanvraag tot inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de gemeente nog in onderzoek was, betrokkene reeds werkzoekende in België was. Betrokkene heeft nagelaten de gemeente in kennis te stellen van zijn gewijzigde situatie, waardoor hij eigenlijk onrechtmatig het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft verworven op 04/06/2011. Overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 is dat reeds een grond om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van betrokkene. De documenten die hij voorlegde om het verblijfsrecht te bekomen waren wel degelijk van doorslaggevende aard om het verblijfsrecht te erkennen (zie art. 50, §2, 4° van het KB). Voor zover het hier toch een eerlijke vergissing zou betreffen, quod non, dient heden te worden vastgesteld dat betrokkene alvast niet verder het verblijfsrecht kan uitoefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Uit de nieuwe voorgelegde documenten blijkt immers dat betrokkene heden werkzoekende is. Aan het ontvangen van werkloosheidsuitkering op zich, kan uiteraard geen verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen worden ontleent. De hoofdactiviteit van betrokkene zou, als begunstigde van de werkloosheidsuitkering, immers 'werk zoeken' moeten zijn.

Voor zover betrokkene heden het verblijfsrecht wenst uit te oefenen als werkzoekende dient opgemerkt te worden dat, met uitzondering van de trajectovereenkomst van 07/11/2012, niets in het dossier erop wijst wat hij concreet ondernomen heeft om effectief een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene heeft geen bewijs voorgelegd ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende of sollicitatiebrieven voorgelegd, noch reacties van potentiële werkgevers, bewijzen van opleidingen die hij intussen gevolgd heeft, bewijs van werkervaring in het verleden of referenties van werkgevers, bewijzen van diploma's of een CV. Vandaar dat dan ook geen rekening kan gehouden worden met al deze elementen. Betrokkene heeft alles bij elkaar, sinds hij werkzoekende is in België, slechts een paar dagen in België gewerkt, de laatste dag was een interimtewerkstelling op 13.02.2012. We zijn intussen meer dan een jaar verder, betrokkene heeft intensieve begeleiding gekregen via de trajectovereenkomst, maar hij heeft nog steeds geen werk gevonden. Redelijkerwijze moet dan ook vastgesteld worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op tewerkstelling te maken, waardoor hij evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende nog verder kan uitoefenen.

Bijkomend dient daarom opgemerkt te worden dat aan de hand van de nieuw voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat betrokkene heden nog op rechtmatige wijze overeenkomstig art. 40, §4 het verblijfsrecht uitoefent. Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980 dient een einde te worden gesteld aan het verblijfsrecht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verweester houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de door verzoeker aangehaalde stukken.

Nochtans blijkt hieruit dat verzoeker - in tegenstelling tot de beweringen van verweester - wel degelijk de nodige stappen heeft ondernomen om zijn werkbereidheid aan te tonen.

Hij is sinds zijn aankomst in België actief op zoek naar werk.

Hij was gedurende twee periodes ook effectief tewerkgesteld, doch op basis van interim(dag)contracten, dewelke uiteraard weinig werkzekerheid met zich meebrengen.

Dat verzoeker moeite heeft met werk vinden, wordt geenszins ontkend, maar is uiteraard een feitelijke omstandigheid waar niet naast kan worden gekeken !

Doordat verweester geen rekening heeft willen houden met de stukken waaruit blijkt dat verzoeker actief werkzoekende is, is zij onzorgvuldig geweest in de uitvoering van haar taken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

(RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

De beslissing van verweester is NIET gestoeld op een correcte feitenvinding !

Daarbij komt dat het onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoeker te ontnemen, om reden dat hij geen job vindt !

Hij toont in de procedure aan dat hij alle mogelijke pogingen heeft ondernomen, en nog steeds onderneemt, om werk te vinden. [...]

3.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Er dient te worden aangenomen dat verzoeker in dit middel kritiek uit op het motief in de bestreden beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfsrecht van meer dan drie maanden niet kan behouden als werkzoekende. Zo betoogt verzoeker dat hij wel degelijk de nodige stappen heeft ondernomen om werk te zoeken. Hij verwijst hierbij naar verschillende stukken zoals gevoegd bij zijn verzoekschrift. Hij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden en dat aldus de bestreden beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding en de bestreden beslissing op onzorgvuldige en onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet stellen verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...]

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

De Raad merkt, wat dit betreft, allereerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder verzoeker en zijn gezin bij schrijven van 20 november 2012, aan hen ter kennis gebracht op 5 december 2012, heeft verzocht om nieuwe stavingstukken voor te leggen over hun activiteiten in België, en bij gebreke hiervan, van hun bestaansmiddelen, en dit teneinde te kunnen nagaan of zij nog voldeden aan de voorwaarden voor een verblijf in het Rijk. Hierbij werd ook uitdrukkelijk verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en erop gewezen dat bij gebreke van bewijzen van bestaansmiddelen of van economische activiteiten in België zij het verblijfsrecht konden verliezen. Hierbij werd ook telkens toegelicht welke stukken in voorkomend geval dienden te worden voorgelegd. Zo werd onder meer aangegeven dat, indien verzoekers van oordeel waren dat zij of een van hen als werkzoekende het verblijfsrecht kon(den) behouden, volgende stukken dienden te worden voorgelegd: *“actief werkzoekende te zijn adhv (1) een bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven EN (2) het bewijs een reële kans op tewerkstelling te maken, ongeacht of hij/zij werkloosheidsuitkering ontvangt of niet”*. In antwoord op dit schrijven maakte verzoeker een trajectovereenkomst over op datum van 7 november 2012, alsook bankuittreksels waaruit blijkt dat hij voor de maanden maart tot oktober 2012 een werkloosheidsuitkering genoot in Nederland. Verzoeker legt thans in het kader van zijn beroep nieuwe stukken voor die hij niet eerder voorlegde aan het bestuur, ondanks dat hij hiertoe de mogelijkheid kreeg gelet op het schrijven van verweerder van 20 november 2012. De Raad wijst er wat deze stukken betreft op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken die verzoeker hem voorheen niet

overmaakte en die hij nu in de procedure bij de Raad naar voor brengt. Deze stukken kunnen *in casu* niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangebracht (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet aantoont dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet als werkzoekende kon worden beschouwd, nu enkel een trajectovereenkomst van 7 november 2012 voorlag – en zonder dat overige stukken voorlagen dat verzoeker was ingeschreven bij de VDAB en werk zocht of een reële kans op tewerkstelling had – en enkel kon worden vastgesteld dat verzoeker slechts enkele dagen had kunnen werken in België waarvan de laatste dag tewerkstelling een interim tewerkstelling betrof op 13 februari 2012. Ten overvloede merkt de Raad verder op dat verweerder voornamelijk heeft weerhouden dat verzoeker niet kan worden beschouwd als werkzoekende omdat een reële kans op tewerkstelling niet blijkt en dat het betoog van verzoeker dat hij wel degelijk actief werk zoekt niet van aard is dit motief te weerleggen nu het hier twee van elkaar te onderscheiden cumulatieve voorwaarden betreft om als werkzoekende te kunnen worden beschouwd.

Verzoeker maakt aan de hand van zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissing heeft gesteund op een incorrecte feitenvinding of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zijn verblijfsrecht dat initieel was toegekend op grond van de voldoende bestaansmiddelen waarover verzoeker beschikte, in tweede instantie niet kon behouden als werkzoekende in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] Verzoeker en zijn echtgenote hebben een stabiele relatie uitgebouwd (zie stuk 2, waaruit duidelijk blijkt dat zij samen wonen op hetzelfde adres).

Er is duidelijk sprake van een gezinsrelatie, zowel tussen verzoeker en zijn echtgenote, als tussen verzoeker en zijn kinderen.

De kinderen van verzoeker gaan sinds einde 2010 in België naar school.

Verzoeker wil financieel zelf instaan voor zijn gezin.

Hij is langsgeslagen bij verschillende interimkantoren, en zoekt nog steeds actief naar werk.

Verzoeker wordt dan ook verstoord in zijn rechten, aan hem toegekend bij artikel 8 van het EVRM. [...]"

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn echtgenote en kinderen, wijst de Raad erop dat de gezinsleden van verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk verkregen in functie van verzoeker en dat verweerder, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, op 8 april 2013 voor de overige gezinsleden eveneens overging tot een beëindiging van het verblijfsrecht en dat ook zij het grondgebied moeten verlaten. De bestreden beslissing kan dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven, nu deze niet tot doel of gevolg heeft het gezinsleven te verbreken. Het EVRM omvat geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Zoals verweerder ook correct opmerkt in de nota met opmerkingen blijft verzoeker daarnaast in gebreke om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing zijn gezinsleven belemmert of verhindert. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat verzoeker en zijn gezin het gezinsleven niet kunnen verderzetten in Nederland, alwaar zij tot voor hun komst naar België hebben verbleven.

Er blijkt verder niet dat verzoeker zich in het kader van huidige procedure dienstig kan beroepen op een privéleven in België van zijn kinderen, nu deze geen partij zijn in huidige zaak en de bestreden beslissing ook geen betrekking heeft op hen. Verzoeker maakt verder, door er louter op te wijzen dat hij financieel wil instaan voor zijn gezin en actief werk zoekt, evenmin op concrete wijze aannemelijk dat hij zelf een privéleven in België heeft opgebouwd dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Minstens dringt ook hier de vaststelling zich op dat niet blijkt dat er hinderpalen zijn die verzoeker verhinderen om zijn privéleven in Nederland verder uit te bouwen, zodat ook op dit punt niet met concrete argumenten enige schending van het recht op eerbiediging van het privéleven wordt aangetoond. Verzoeker wist of behoorde bovendien te weten dat hij enkel gerechtigd was om meer dan drie maanden in België te verblijven indien hij voldeed aan bepaalde voorwaarden. Hij weerlegt de motivering in de bestreden beslissing evenwel niet dat dit minstens niet meer het geval was op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Zelfs indien alsnog een privéleven in België zou moeten worden aangenomen, hetgeen evenwel niet wordt aangetoond, blijkt verzoeker in gebreke aan te tonen dat er sprake zou zijn van disproportionele inmenging op dit eventuele privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

“Verwerende partij houdt voor dat verzoeker valse verklaringen aflegde ter gelegenheid van zijn aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Dit is niet correct.

Op het ogenblik van de aanvraag, nl. 18.12.2010 (hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij), beschikte verzoeker over een loon dat werd uitbetaald door zijn Nederlandse werkgever.

Dit wordt evenmin betwist.

Achteraf raakte verzoeker zijn werk evenwel kwijt, en vergat hij deze gewijzigde situatie tijdig aan te geven bij de gemeentelijke diensten.

Deze vergetelheid kan evenwel bezwaarlijk worden gelijkgesteld met leugenachtige verklaringen !!

Dit maakt dan ook een manifeste schending van artikel 42 septies Vw. uit.”

3.3.2. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of

ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoeker betwist dat hij valse verklaringen aflegde ter gelegenheid van zijn aanvraag tot inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker aldus lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers niet als dusdanig gesteld dat verzoeker bij zijn aanvraag zelf valse verklaringen heeft afgelegd, doch wel wordt weerhouden dat verzoeker lopende het onderzoek van zijn aanvraag niet langer beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar wel werkzoekende was doch naliet deze gewijzigde situatie te melden en als gevolg hiervan op 4 juni 2011 ten onrechte een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen zou zijn toegekend. Verzoeker lijkt met zijn betoog enkel te erkennen dat hij naliet zijn gewijzigde toestand tijdig te melden.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in dit middel kritiek uit op een tweede motief dat door het bestuur werd opgenomen in de bestreden beslissing. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker het andere motief op grond waarvan het verblijfsrecht wordt beëindigd, met name het motief op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet weerlegt. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te onderbouwen. In zoverre verweerder eveneens overgaat tot een toepassing van artikel 42septies dient te worden vastgesteld dat dit een tweede, overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is in wezen dan ook niet noodzakelijk. Een eventuele onregelmatigheid ervan is immers niet van aard om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Er blijkt dan ook niet welk belang verzoeker heeft bij dit middel.

In de mate dat het middel al ontvankelijk is, kan het niet worden weerhouden.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS